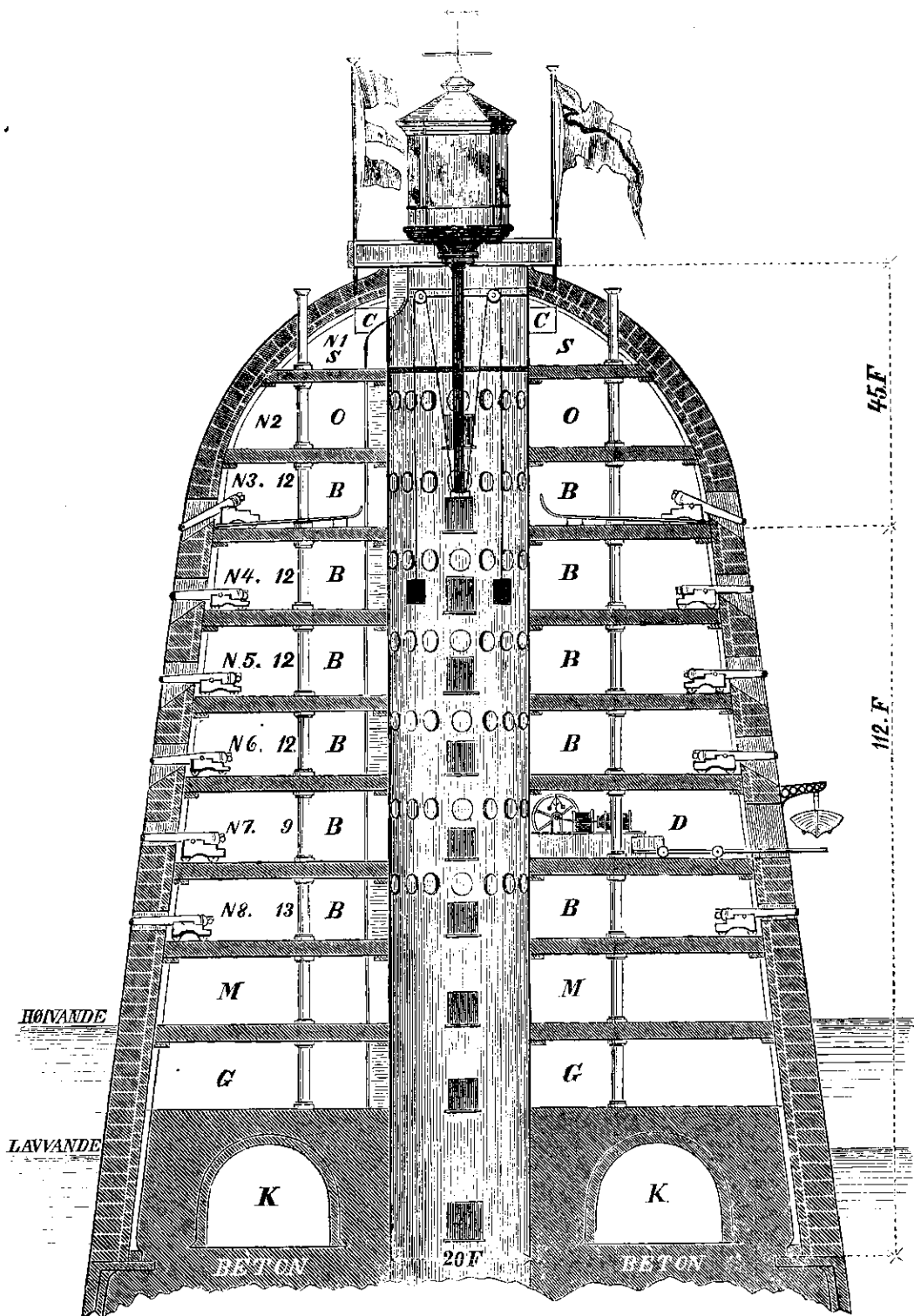

opføre et af hans Forter, som ifølge sin Beliggenhed passende kunde benævnes „Fredens Slag-bom“.

De hosføiede Tegninger ville formeentligen give et ret klart Begreb om de projecterede Forters Beliggenhed. Tværnittet viser blandt Andet det indre Rums Inddeling og paatænkte Afbenyttelse. C er to Cisterner, hver af 3500 Gallons Indhold. S er Officerernes Sovekloaker, O Officerernes Soveskuffer, B Batterierne, D Dampmaskinerum, M Proviantmagaziner, G Magaziner til Kugler og Granater, K Krudtmagaziner. Bygningen vil faae et Gjennemsnit af 120 Fod i Øivandslinien, en Høide af omtrent 130 Fod over denne Linie og af i det Hele omtrent 240 Fod. Der anbringes Støbehuller til 70 Kanoner, af hvilke 21 altid kunne rettes mod et hvilket-somhelst givet Punkt. Det indre Rum vil kunne optage en Garnison af 1500 Mand; og af denne Besætning vil, efter Mr. Hall's Anskuelse, de 1000 Mand kunne tages af Londons Gadebefolkning, og saaledes Tusinde, maastee ellers fortabte unge Mennesker opdrages til nyttige Medlemmer af Samfundet, til Matroser, Maskinføt eller Haandværkere. Bygningen vil blive funderet paa en ubyre Kasse (caisson), som ned sænkes gennem Sandet til den faste Grund og dernæst fyldes med Beton (en Blanding af Smaasteen, Gruus og Cement eller hydraulisk Kalk). Ydermurene skulle opføres af Støbejernsblokke, hvoraf hver vil komme til at veie 5 Tons (omtrent 10,000 Pund), og som skulle forbindes saaledes med hverandre, deels ved støbte Indgribninger og deels ved Indgubdelsen af smeltet Metal i Mellemrummene mellem Blokkene, at de danne en eensformig, to Fod tyk Vægmur, som vil være uigjennemtrængelig for alle hidtil kjendte Projectiler.

Der vil ialt til eet Fort medgaae 32,000 Tons Jern, og hele Fortet, indbefattet Beton-

Tværsnit af det vindtagelige Fort.

grunden og Træværket, vil veie 110,000 Tons. Dets Krudtmagaziner skulle ligge i Beton-grunden, under Lavvandsmærke. Paa Toppen af Fortet skal anbringes et Fyrtaarn, som kan sænkes ned i den 20 Fod vide, hule Cylinder, der gaar lige fra Grunden op til det Øverste af Fortet. Igjennem denne Cylinder vil der forøvrigt ved Dampkraft kunne pumpes Vand op fra en artesiske Brønd, samt ligeledes ved Dampkraft kunne haves Krudt, Kugler, Mundforsaad og andre lignende Sager op til de forskjellige Etager fra de nedenunder liggende Magaziner. Den hele Bygning opvarmes ved Damp, som gaar op igjennem de hule Rør, der tjene som Støtter for de forskjellige Etager.

Der er ligeledes ved Projecteringen af dette Fort taget philanthropiske Hensyn, idet der er paatænkt Anbringelsen af en Mængde Vædningsbaade, hvorved man, i Tilfælde af Skibbrud i Nærheden af Fortet, kan komme de Stibbrudne tilhjælp.

Men hvad der forekommer os næsten mest eiendommeligt ved hele dette Project, er, at Forslagsstilleren aldeles ingen egoistiske Hensyn har dermed. Mr. Hall bekendtgjør paa sin egen Besøgnings Resultatet af sin patriotiske Granskning og Opfindsomhed, søger intet Patent, gjør ikke Fordring paa at være useitbarlig, men opfordrer tværtimod til at foreslaae Forbedringer ved sin Plan; det eneste han forlanger er, at Regjeringen med Kraft og formstilig Sparommelighed skal opfylde sine Forpligtelser mod Englands Handels store Interesser; ja han tilbyder endog saa, hvis hans Anstrængelser i denne Retning skulde mislykkes (hvilket vi foreløbigt ikke kunne ansee for muligt), at give et betydeligt Bidrag til et patriotisk Fond, som skulde samles i det Diemed at see Gjenstanden for hans hæderlige Ærgjerrighed realiseret.

Johannes Ewalds Levnet.

Herr Professor M. Hammerich har under ovenstaaende Titel skænket vor Literatur et Arbejde af blivende Værd. Forfatteren af denne Biographi, der med adel Beskedenhed stedse stiller sig i Baggrunden og erklærer, at det mest er efter Ewalds egne Meddelelser, at han har skrevet, har dog i ethvert Tilfælde den store Fortjeneste, at have samlet Digterens ofte afbrudte Erindringer og Selvschildringer til et harmonisk Hele, og dette har han gjort med en saa konstforstandig Haand, at man, ligesom i Mosaikens Mesterværker, neppe kan opdage Sammensætningerne, medens det tilfælde er lykkelig den humane Forfatter, at faae de vilde, sønderrevne Accorder, der klinge gennem dette Digterliv, til at opløse sig i en højere Harmoni. At udvikle dette Værks Fortrin er overskødigt, enhver Ynder af dansk Digtekunst vil ikke undlade at gjøre sig bekendt dermed, og man kan karakterisere Professor Hammerichs Arbejde paa samme Maade, som denne karakteriserer Ewalds Selvsbiographi, naar han siger: Den Uforbeholdenhed i at skildre og skrive, hvad enten Sandheden var til Vre eller Udmygdelse, den Rigdom paa fine Jagttagelser over Sjælelivet, den Klarhed i Tænkningen, den Smerke i Sorgens og den Jubel i Gladens Sprog stiller dette Værk i Række med de mest tiltalende biographiske Meddelelser, som vor Literærhistorie har at fremvise. Vi vil her levere et Omrids af Digterens Liv og Levnet efter det klare, fylde og livfulde Billede, som Herr Professor Hammerich har skænket os.

Johannes Ewald er født den 18de November 1743 i Kjøbenhavn. Hans Fader, der var Præst, var en from, alvorlig Mand, medens hans Moder derimod synes at have været haard, partisk og lunefuld. Med et lykkeligt Nemne forbandt Digteren alt som Dreng et Hang til det Eventyrlige, der ligesom udviklede sig i Modsætning til hans strenge, fordomsfulde Omgivelser. Efter fire Aars Ophold i Slesvig, hvor han gik i Skole hos en Ven af hans Fader, Rector Licht, kom Ewald til Kjøbenhavn og blev alt Student i sit femtende Aar. Allerede paa den Tid mødte han den Pige,

der skulde øve en saa afgjørende Indflydelse paa hans Fremtid. Det første Syn af hende stilleder han saaledes: „Hun kom, — o Himmel! o salige Dieblit! hvor gjerne vilde jeg kalde Dig tilbage, og hæfte min hele Sjæl fast til Dig, og glemme alle mine Gjenordigheder, al min Kummer for Din Skyld! Hun kom — min Aendse! — Mine Kinder brændte, mine Knæe zittrede. Jeg stammede mit Ord ud, saa godt som jeg kunde, uden at tænke paa andet, uden at see eller føle andet, end Aendse. Da jeg fornaat af min Aendses Taushed, at jeg maatte have forerettet mit Ord, rovede jeg skjebende at trokke hendes Haand til mine Læber, og Guders Ad, salige Luer fore af hendes Fingre i det Indre af min Sjæl. Jeg kjendte mig ikke mere. Jeg gik baglæns bort, og bukkede mig hvert Dieblit, og da jeg tilfaldt kom ud paa Kanten af en høj Trappe uden at blive det væk, saa skulde min Kjærlighed efter al Aendse, uden hendes Naab, strax enten have begyndt at ytre sig, eller og paa eengang have forekommet sin sørgelige, sin skrællende Indflydelse paa min Skjebne. Men jeg var bestemt til flere Lebeser, end det dybeste Jald kan forarsage, og det var besluttet, at jeg skulde tabe meer end Livet ved min Elskov.“

Frygten for at hun, der var ligesaa gammel som han, ikke vilde rente paa ham, til han blev Præst, vakte hans krigeriske Lust, og uden Forlov, uden at tage Afsted med noget Menneske drog han over Elben, hvor de preussiske og østerrikske Faner vinkede. Efterat have fristet mange Eventyr og beeltaget i to Felttog, kom han i Aaret 1760 tilbage til sit Fædreland uden at have gjort den Lykke, som han havde drømt om, skjøndt denne Tid dog ikke var spildt for hans Udbanelse. „Erfaring“, skriver han, „den mægtige Erfaring adspredede snart den største Deel af de romantiske Dunster, som da gvalte Poesiens Geist. . . . Jeg havde seet Bjerge og Fjeldslag og i tuske Stove eenfont belliggende Munkeløstere; jeg havde været Vidne til endel store og rørende Optrin, hvis Erindring nærde og opløstede min Sjæl uden at beruse den; jeg havde nu fært at føle det Underlige, det Store og det Uhyllige i Naturen, uden just altid at ville gjøre det efter eller lide formeget ved Savnet deraf. Dette gav mig vel en

større Bequemhed til Digterkunsten, men jeg var endnu langt fra enten at mærke dette selv, eller at benytte mig deraf.“

Han var i sit tyvende Aar. Efter en udtrykelig Yttring af ham, har han været forlovet med Aendse; da var det, at „man ved hans Skjæbning fra ham“, og endnu tolv Aar derefter blødte de gamle Saar. De nærmeste Virkninger af dette Tab angiver han selv: „Det gjorde mig reent uenig med alt det, som man kalder timelig Lykke. . . . Nu blev det min Plan at slentre Livet igjennem, som jeg bedst kunde, og saa godt som muligt at forskjønne min Veie med en Vis Art af Lykkelig. En rolig Hytte, en behagelig Egn, maadeligt Udkomme, saa men velskaffe Venner, og jeg tør sige, isensfor alt at være saa nyttig, som min Evne tillod det, uden at være nogen til Byrde, var alt hvad jeg den Tid ønskede mig af Jorden.“

I denne Sindsforfatning skrev Ewald sin første frie Digting „Lykens Tempel“, ligesom et Modstykke til hans Ungdoms Dromme, en i Prosa udført Allegori, der blev trykt af Selskabet til de skønne Videnskaber's Fjorremmelse og skaffede den unge Forfatter mange Belyndere, blandt hvilke maa nævnes Conferentsraad Carstens, der blev hans Ven, Raadgiver og Beskytter til det Sidste. I Aaret 1765 skrev han det bibelske Drama: „Adam og Eva“, og det paafølgende Aar den bekendte Cantate i Anledning af Frederik den Femtes Død, om hvilken Digteren beskedent siger: „Det var vist dengang mine egne varme Følelser, og ikke Kunsten, der hjalp mig til denne Pris. Men da jeg nu havde skrevet det færdigt, da enhver dansk sandt, at jeg havde skildret hans dybtfaarede Hjerte, da jeg kun ligefrem skildrede mit eget, da overste man mig med et usoftent Bisald.“ Paa den Tid studerede han Corneille, Klopstock og de latinske classiske Digtere. Wielands Oversættelse af Shakespeares og Macphersons Døstlan bevirkede: „at hans Smag traugte til stærkere Føde, end han hidtil havde ladet sig nøie med, og han læste nu Sæge, hvor han fandt Stof til Sørgespillet „Wolf Krage“, om hvilket Dehlensklager taknemlig erkjendte, at i Wolf Krage „aabnede den nordiske Saga første Gang sine Gravstie for